

Sygn. akt III PK 129/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa C. Ż.

przeciwko P. [...] w S.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 maja 2014 r., zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego art. 264 § 2 k.p., art. 265 § 1, 2 k.p., art. 61 § 1 zd. pierwsze k.c. w zw. z art. 300 k.p., art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c., art. 217 § 2 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 386 § 1 k.p.c. Skarga kasacyjna ma być oczywiście zasadna, ponieważ wskutek naruszeń wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego i procesowego doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania należy zawrzeć wywód prawny wyjaśniający w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienie SN z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143 i powołane tam orzecznictwo). Dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienie SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX 1380967). Co istotne przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13 i powołane tam orzecznictwo). Należy jednocześnie podkreślić, że Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2014 r., postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2014 r., I PK 230/13, LEX nr 1646068).

W ocenie Sądu Najwyższego wnioszek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią polemikę z ustaleniami i oceną przyjętą przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku i nie dowodzą oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd II instancji uznał, że pełnomocnik powoda, składając odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w dniu 21 maja 2012 r. przekroczył termin wskazany w art. 264 § 2 k.p. i jednocześnie nie wystąpiły okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu do wniesienia odwołania wymienione w art. 265 § 1 k.p. W sprawie okolicznością bezsporną było to, że pismo zawierające oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę powoda w trybie art. 52 §

1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz.U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744 ze zm.), wraz z prawidłowym pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania do sądu pracy, zostało wysłane powodowi listem poleconym za potwierdzeniem odbioru. W dniu 22 lutego 2012 r. dokonano pierwszej awizacji tej przesyłki, w dniu 1 marca 2012 r. drugiej awizacji. Ponadto w dniu 22 lutego 2012 r. pracownicy pozwanego pracodawcy próbowali osobiście wręczyć powodowi przesyłkę z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę. W tym dniu zastali powoda w domu, ale ten odmówił przyjęcia przywiezionej przez nich korespondencji. Sąd Okręgowy, opierając się na opinii biegłego lekarza psychiatry, uwzględniając wykształcenie powoda, jego doświadczenie zawodowe oraz czynności podejmowane przez niego w okresie od końca lutego do maja 2012 r. (w tym udzielenie pełnomocnictwa z dnia 1 marca 2012 r. i 23 marca 2012 r. profesjonalnemu pełnomocnikowi do reprezentowania go w sprawach związanych z jego zatrudnieniem w P. [...] w S., przedstawienie pełnomocnikowi faktów dotyczących swojej sytuacji, które posłużyły pełnomocnikowi do sporządzenia pisma z dnia 1 marca 2012 r., spotkanie w dniu 14 marca 2012 r. dotyczące zmiany trybu rozwiązania umowy o pracę, udział w posiedzeniach R. [...] w dniach 13.04.2012 r., 18 maja 2012 r.), stwierdził, że stan zdrowia powoda nie wpływał na jego zdolność do właściwego pokierowania swoim postępowaniem odnośnie jego spraw pracowniczych i nie było problemów dotyczących braku komunikacji z powodem w tym okresie. Pełnomocnik skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania argumentował, że Sąd Okręgowy pominął okoliczność, że pracownicy pozwanego, którzy chcieli doręczyć pismo powodowi w dniu 22 lutego 2012 r. nie informowali go jakie pismo chcą mu doręczyć, a powód nie mógł przewidzieć, że chodzi o pismo rozwiązujące z nim umowę o pracę. Dodatkowo, że od pierwszej dekady lutego 2012 r. co najmniej, do maja 2012 r. powód cierpiał na zaburzenia psychiczne i przyjmował w związku z tym od 29 lutego 2012 r. silne leki. Zdaniem pełnomocnika skarżącego okoliczności te wykluczały realną możliwość zapoznania się przez powoda z treścią pisma rozwiązującego umowę o pracę.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem w judykaturze do złożenia pracownikowi oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia z winy pracownika

znajduje zastosowanie art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Oznacza to, że dla spełnienia warunku złożenia pracownikowi oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy nie jest konieczne, aby adresat rzeczywiście zapoznał się z treścią pisma (wyrok SN z dnia 20 listopada 2014 r., I PK 88/14, LEX nr 1622121). Dla prawidłowego zastosowania art. 61 k.c. nie bada się czy rzeczywiście doszło do zapoznania się z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę, ale uwzględniając normalny tok czynności weryfikuje się, czy istniała taka możliwość (por. wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09, LEX 602254). Sąd Najwyższy zaznaczył, że jeśli nadawca oświadczenia ma prawo spodziewać się, że odbiorca będzie przebywał w miejscu, dokąd doręcza się oświadczenie, to decydujący dla uznania go za doręczone jest co do zasady moment dostarczenia w to miejsce. Z kolei konsekwencje faktycznej niemożności odbioru obciążają adresata, chyba, że nadawca ma świadomość, że w miejscu, do którego doręcza oświadczenie jego adresata nie zostanie (por. wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09). Przyjęta w prawie polskim koncepcja teorii doręczenia oświadczenia woli zmierza do ustalenia momentu złożenia oświadczenia woli według ocen zobiektywizowanych, pozwalając na wyważenie interesów podmiotu składającego oświadczenie woli oraz podmiotu, wobec którego jest ono składane, przy jednoczesnym respektowaniu bezpieczeństwa prawnego (por. M. Safjan, komentarz do art. 61 k.c. (w:) Kodeks cywilny, Tom I, Komentarz do artykułów 1-449(10), red. K. Pietrzykowski, wyd. 6, pkt 1, str. 358).

W tej sprawie istotną okolicznością mającą wpływ na wynik rozstrzygnięcia, niekwestionowaną przez pełnomocnika skarżącego, była odmowa przez powoda odbioru pism kierowanych do niego przez pozwanego pracodawcę na adres jego zamieszkania, pod którym przebywał. W takiej sytuacji negatywne konsekwencje odmowy odbioru przesyłki obciążają powoda. W tej sprawie trudno również mówić o oczywistości naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów o przywróceniu terminu do wniesienia odwołania. Należy zwrócić uwagę, że z jednej strony pełnomocnik skarżącego twierdzi, że zaburzenia psychiczne uniemożliwiały powodowi realne zapoznanie się z treścią oświadczenia o rozwiązaniu z nim stosunku pracy w lutym 2012 r. i trwały jeszcze w sierpniu 2012 r., z drugiej stwierdza, że zaburzenia te nie uniemożliwiały powodowi ustanowienia pełnomocnika do reprezentowania go w

sprawach związanych z jego zatrudnieniem u pozwanego na przełomie lutego i marca 2012 r. Z kolei ustanowiony pełnomocnik wniósł odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia dopiero 21 maja 2012 r.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Najwyższego skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.